

www.jollibread.com

© 2004, Gemma Pasqual i Escrivà

© 2004, Ana Zurita

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-23-2

Depòsit legal: M-39.605-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Tercera edició: març de 2020

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

La màgia del temps

Gemma Pasqual i Escrivà

Il·lustracions d'Ana Zurita

jollibre

A ma mare

*Per cada nit, inconfortable pont,
passen cap a un nou dia amb reial paciència;
un poc de llur closa ciència
cau dins el temps obscur que corre sota el son.*

CARLES RIBA

Feia un matí gris. Era un d'aquests dies d'hivern en què el sol no vol matinar i els núvols, a poc a poc, es fan els amos del cel, suaument i sense preses, fins que el sostre del món sembla una capa compacta, inescrutable, que el sol mandrós no pot ni té ganes de travessar.

Un despertador sonava i sonava insistentment, semblava que ningú el sentira. Una tassa de llet es trobava sola damunt la taula de la cuina entre les restes de dos desdejunis. Lluitava per conservar-se calentona, apetitosa i fumejant com estava a penes feia uns minuts. Les torrades ja havien desistit i dormien damunt el plat, fredes i toves.

Ignorant de tots aquests esdeveniments, en una habitació fosca i confortable, envoltat de flassades, dormia plàcidament el Guillem. El pare el va cridar per enèsima vegada des del menjador. El trepig sec

d'uns talons va anar acostant-se ràpidament cap a la seua cambra cuirassada. Era la mare, que va tustar fort a la porta.

—Faràs tard! Vols llevar-te d'una vegada!

10 El Guillem va provar d'obrir els ulls; però, per més que ho va intentar, no va poder. De manera que va fer un ronc gutural que, traduït al llenguatge dels humans, significava:

—Ja va!

La mare va obrir la porta, va descórrer les cortines i va alçar la persiana. No hi havia prou claror per a despertar el tocatardà del Guillem, així que va prendre una mesura dràstica i va encendre el llum.

—Què fas? Apaga'l, per favor! —va suplicar el Guillem amagant-se sota el capçal.

—Vinga, aixeca't de pressa i dutxa't!

—Sí, sí, ja va... —va repetir la frase del dia el Guillem.

—Ja va, no! Immediatament! Si no vols que et dutxe jo mateixa...

El Guillem se la va mirar de fit a fit. Sabia que n'era ben capaç, d'arrossegar-lo cap a la dutxa i fregar-lo amb l'esponja, com quan era petit. Es va

recordar com li gratava les orelles, i un calfred li va recórrer l'espina. Va fer un bot del llit i se'n va anar corrent cap a la dutxa.

Ara era el pare qui trucava a la porta del bany.

—Si no t'afanyes, arribaràs als anissos!

—Ja hi som altra vegada! —va dir la mare al pare mentre agafava el seu maletí—. Avui tinc molta pressa, vaig a una reunió molt important. Vols encarregar-te tu que el Guillem no faça tard?

—Quin remei! No patisques, vés-te'n tranquil·la —va respondre el pare mentre continuava donant cops a la porta del bany.

—Guillem, rei, me'n vaig. Ja ens veurem al vespre! Fes bondat! —es va acomiadar la mare.

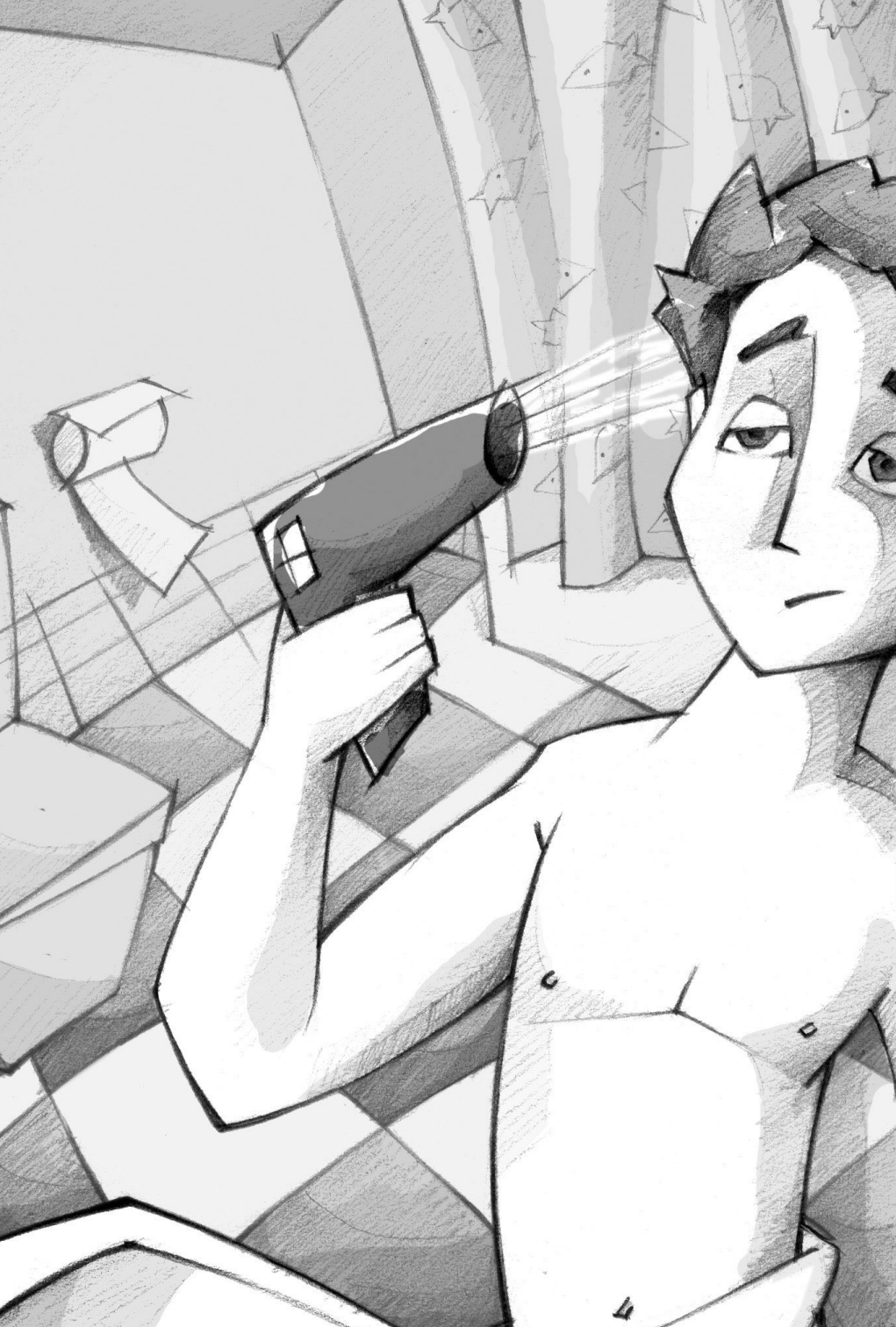
El Guillem no la va sentir. Ella va restar una estona darrere la porta esperant alguna resposta. Però era inútil, el xipolleig de l'aigua, la mampara perquè el terra no es mullara, la porta per a tenir intimitat..., tot era un mur, un mur que feia impossible la comunicació entre mare i fill, un mur que no els va deixar acomiadar-se. Tan fàcil que hauria estat obrir la porta, i la mampara, i fer-se un bes. Tan senzill que hauria estat parar més atenció. Però el Guillem no escoltava, al primer cop que va

sentir a la porta, al primer crit del pare acuitant-lo, s'havia posat a cantussejar ben fort les cançons de Brams, el seu grup de rock preferit. Així era com s'incomunicava del món. Tenia una habilitat especial per a desconnectar-se de tot. I no es va adonar que la mare marxava i no tornaria fins al vespre. Ella tampoc es va esperar massa. Les presses, la rutina diària, aquella reunió tan important que no li havia permès acomiadar-se del fill, la importància relativa de les coses, la importància de besar-se i desitjar-se un bon dia. La mare va fer un bes fugaç al pare i va desaparèixer.

El Guillem es dutxava plàcidament. L'aigua rajava i rajava, el baf havia omplert tota l'estança, no es veia res. A les palpent es va agafar la tovallola. El lavabo, el mirall, tot s'havia esvaït, i una boirina blava havia ocupat el seu lloc.

—Guillem, afanya't. No solament tu faràs tard a escola, sinó que a mi em faràs arribar tard a la feina —es queixava el pare a l'altre costat de la porta.

Era com si sentira ploure. Ara s'eixugava els seus llargs cabells, només dos segons, temps suficient per a poder dir als pares que ho havia fet, era un xicot molt obedient. Odiava l'eixugacabells,

pensava que era un electrodomèstic horrible i que feia un soroll infernal, a més a més de ser molt perillós. Li feia la sensació que, si l'usava més de dos segons, podia quedar electrocutat. Ell, per si de cas, prenia totes les precaucions i no utilitzava mai aquest aparell sense protegir-se amb els guants de goma de fregar, així que trigava més a posar-se i treure's els guants que a eixugar-se els cabells. Però, tal com deia ell, home previngut no és vençut; sabia molt bé el que feia; n'estava fart, de veure pel·lícules en què la taxa de mortalitat augmentava per culpa de l'eixugacabells, això sí, deixat caure sense voler dins una banyera en què hi havia una rossa espantosa i amb l'aigua fins al coll. No cal dir que el gènere preferit del Guillem era el *gore* i que la seua imaginació era desbordant. El pare opinava que era un neuròtic, i la mare ho justificava dient que eren coses de l'edat. El fet és que encara ningú havia aconseguit treure-li aquesta mania del cap.

El rellotge corria i corria, i el pare ja s'havia cansat de tant de cridar. L'escena es repetia cada matí, i ja n'estava fart. Sabia del cert que a l'últim el Guillem aconseguiria arribar al metro, tot just, però hi

arribaria, de manera que va escalfar un altre cafè i es va assossegar. Ara l'esperava tranquil·lament assegut a la taula de la cuina llegint el diari.

Per fi va aparèixer el Guillem, molt polit i amb els seus cabells llargs ben xops.

—Te'ls has d'eixugar més, els cabells; som a l'hivern i et refredaràs.

—Quin fàstic, aquesta llet és tèbia!

—I doncs, què vols? Ja fa més de mitja hora que està sobre la taula, el que és estrany és que no siga completament gelada.

El Guillem la va tornar a escalfar al microones. Ara sí, que estava com a ell li agradava, fumejant. Va desistir de menjar-se les torrades, eren fredes. Per un instant va dubtar de posar-les al microones, però quedaven com si foren de goma. La millor solució era la torradora; l'únic inconvenient és que aquest electrodomèstic, i l'eixugacabells, i uns quants més, formaven part d'una llista d'elements no desitjats, així que ho va deixar córrer. Ja feia temps que no aconseguia menjar torrades com cal; potser aquesta era una bona raó per a llevar-se d'hora. De manera que es va decantar per prendre cereals.

El pare se'l mirava per sobre del diari, i es mossegava la llengua per no dir res. El Guillem ara agafava la bossa de cereals i en posava uns pocs a la llet, després una culleradeta de sucre, i lentament, sense pressa, se'ls anava ficant un a un a la boca.

Per fi va esclatar el pare.

16

—Para de pellucar i fes-me el favor de menjar més de pressa!

—I què vols, que se m'assente malament! —va replicar el fill mentre anava cap a la nevera.

—I ara on vas?

—A agafar el suc de pinya, em fan falta vitamines. Tu sempre dius que un bon desdejuni és necessari per a començar el dia.

—Per a alguns mortals, el dia ja fa hores que ha començat. Escolta'm, fill, mira si alguna d'aquestes vitamines et va directament al cervell, i aquest dóna l'ordre que passes via!

—Realment, pare, no t'entenc —va declarar el Guillem mirant-lo amb uns ulls com unes taronges.

—Sí, fill, sembla que alguna cosa t'impedeix entendre que es fa tard, que tinc pressa i que la meua paciència s'acaba!

—Si vols un consell, no prengues tant de cafè, de segur que aquest és el segon. Que no te n'adones, que ets un sac de nervis?

El pare va quedar bocabadat, no hi havia dubte que el Guillem era sorprenent. Sempre havia pensat que aquest aspecte de la personalitat del fill l'havia heretat de la família de la mare, no recordava ningú tan maniós en la seua. La mare pensava exactament el mateix però a l'inrevés. El cert és que ell era així, únic, com tots els adolescents.

—Per cert, i la mare? —va preguntar estranyat el Guillem, que encara no s'havia adonat que no hi era.

—No t'ha pogut esperar més. Tenia una reunió molt important.

—Però ja es podia haver acomiadat —es va queixar el Guillem.

—I ho ha fet. Però el senyor era a la sauna i, és clar, no se'l podia molestar.

El Guillem se'l va mirar atònit, no entenia la ironia de les persones grans, les trobava molt poc gracioses. Per fi va acabar de desdejunar-se. Aleshores es va posar a revisar la motxilla.

—Això no ho podies fer al vespre abans de ficar-te al llit?

—Si ja ho faig, però ho torne a mirar per si de cas m'he descuidat alguna cosa.

—Vinga! De pressa! O no et portaré al metro —el va amenaçar el pare, que ja treia foc pels queixals.

El Guillem es va penjar tranquil·lament la motxilla i va enfilat cap a la porta.

18 —Cuita, que farem tard! Després dius que la culpa és meua —va apressar el pare, que havia anat a agafar les claus del cotxe.

El pare se'l va mirar amb incredulitat, es feia creus com aquell fill seu podia tenir tanta barra.